

Núm. de Protocol: 93-101

S E N T E N C I A NUM. 95-13

PARTS:

Apel.lant: Sr. F.L.P.

Representant: Sra. C.S.M.

Advocat: Sr. M.C.M.

Apel.lada: M.I.Govern

Representant i Advocada: Sra. R.C.

Apel.lada: P.A..

COMPOSICIO DEL TRIBUNAL:

President: Lluís Saura Lluvià

Magistrats: Bernard Plagnet

Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 17 de maig de 1995.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel.lació a les actuacions número 93-101.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat Sr. **Albert Andrés Pereira**, el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La sentència de 9 de desembre de 1994 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i a les al·legacions de les parts, va desestimar la demanda formulada pel Sr. F.L.P. contra la resolució adoptada pel M.I. Govern en data 7 de juliol de 1993, confirmada en reposició el 17 de novembre del mateix any, mitjançant la qual van ser imposades a l'actor quatre sancions de 25.000 pessetes de multa per infracció de diversos preceptes del Reglament laboral.

2.- Contra aquesta sentència, la part agent presentà recurs d'apel·lació el 13 de gener de 1995, el qual fou formalitzat l'1 de febrer següent davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia. El recurrent al·lega fonamentalment: a) l'existència de vicis de procediment en la tramitació del procés a la primera instància; b) la seva manca de legitimació passiva, atès que no ostenta la condició d'empresari; i c) la manca de prova de les infraccions que li són imputades.

3.- Del recurs d'apel·lació formulat per l'actor se'n va donar trasllat al M.I. Govern, el qual el va contestar mitjançant escrit presentat el 23 de febrer de 1995, en el qual sol·licitava la seva desestimació, entenent que la sentència impugnada resultava plenament ajustada a Dret.

4.- El dia 11 d'abril de 1995 tingué lloc l'acte de la vista oral, en el qual les parts van exposar allò més adient a la defensa de llurs interessos.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, de conformitat a allò que estableix l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- L'escrit de formalització del recurs d'apel·lació es refereix, en primer lloc, a l'existència d'un

vici de procediment en la tramitació del procés a la primera instància, conseqüència del fet de que l'actora no va tenir cap notícia del desenvolupament del plet, des del moment de la presentació de la demanda fins que es va obrir el tràmit de conclusions.

En termes generals, la inobservança de les formes essencials del procés dóna lloc a l'estimació del recurs i a la retroacció de les actuacions, sempre que aquell vici del procediment hagi donat lloc a la indefensió d'alguna de les parts. Tanmateix, en el present cas, no pot considerar-se que s'hagi produït aquesta situació, atès que la manca de trasllat de la contestació a la demanda a la part actora -que efectivament havia tingut lloc- va ser esmenada mitjançant la providència de data 28 de juny de 1994 i, pel que fa a la resolució de l'Hble. Sr. Batlle Ponent sobre l'admissió de proves, aquesta es va notificar a l'interessat en el seu moment, el dia 26 d'abril de 1994, tal i com resulta del foli 74 de les actuacions. L'absència de tot tipus d'indefensió determina, doncs, que s'hagi de desestimar aquest motiu d'impugnació.

Tercer.- D'altra banda, l'apel·lant postula la invalidesa dels acords objecte d'aquest procés, basant-se en el fet de que no posseeix la condició d'empresari i, per tant, no pot ser-li imputada la comissió de les infraccions previstes al Reglament laboral a que es refereix el litigi. En aquest sentit afirma que, malgrat que l'establiment "Restaurant ***" consta inscrit al seu nom al Registre de Comerç i Indústria, el tenia arrendat al Sr. P.A., el qual l'explotava pel seu propi compte i va contractar la treballadora que formulà la denúncia inicial de l'expedient.

Sobre aquesta qüestió, s'ha de partir del fet de que no consta ben determinada a les actuacions la naturalesa jurídica de la relació existent entre l'actor i el Sr. P.A., encara que la sentència apel·lada no posa en dubte l'existència d'un contracte d'arrendament, al qual no atribueix, emperò, cap eficàcia sobre la determinació de la persona responsable davant de l'Administració, atesa la inscripció de l'establiment a nom del recurrent i la prohibició d'aquest tipus de contractes fiduciaris, segons ho disposa l'article 2n del Decret sobre activitats comercials de 10 d'octubre de 1981.

En aquestes condicions, un cop examinada la documentació aportada a l'expedient administratiu i a les actuacions, no es pot considerar contrària a Dret la declaració de responsabilitat de l'actor, que porten a terme els acords impugnats, ja que, en primer lloc, resulta lògic que

l'Administració prengui com a punt de partida les dades que resulten dels seus propis registres oficials, especialment quan, com en aquest cas, aquelles s'obtenen de les pròpies sol.licituds i declaracions dels interessats.

A més, d'altra banda, consta al foli 60 de les actuacions una còpia del document de sol.licitud d'autorització de sojorn i treball, corresponent a la cambrera que va formular la denúncia inicial, el qual consta signat per l'actor en qualitat de patró o empresari. Com resulta evident, la contractació de la treballadora no resulta, doncs, aliena a l'interessat, el qual no pot anar contra els seus propis actes, de manera que, si va realitzar davant de l'Administració actuacions positives com a titular de l'establiment i empresari, no pot posteriorment negar aquesta condició en base a la pretesa existència d'un contracte d'arrendament, l'abast del qual no consta degudament acreditat.

Quart.- En darrer terme, l'apel.lant discuteix el contingut de la sentència recorreguda pel fet d'haver considerat acreditada la comissió de les infraccions a que es refereix aquest procés, mitjançant una referència a l'article 41 del Codi de l'Administració, quan l'únic element provatori està constituït per la denúncia formulada per la treballadora, la qual no pot ser presa en consideració pel fet de que mantenia una relació de caràcter sentimental amb el Sr. P.A..

Deixant de banda el fet de que l'esmentada relació -a la que no es feia cap referència en l'escrit inicial de demanda- no consta acreditada ni tan sols de forma indiciària, no es pot oblidar que la declaració de la interessada no és l'únic element provatori en que es basa la resolució sancionadora, ja que alguna de les infraccions, i en concret la que es refereix a la manca de cotització per la totalitat del salari, resulta dels documents incorporats a les actuacions, com es desprèn de la comparació de les dades de la demanda d'autorització de treball amb els extractes de cotització a la Caixa Andorrana de Seguretat Social.

Per altra part, cal tenir en compte que el desenvolupament de les relacions laborals es duu normalment a terme en circumstàncies allunyades de tota formalitat documental, de manera que, per tal de copsar l'abast de les incidències que puguin tenir lloc en aquest àmbit, té una importància especial l'actuació de la Inspecció de Treball, pel fet de produir-se de forma immediata al moment en que els fets van tenir lloc. En aquest cas, la resolució sancionadora es basa substancialment en l'acta que va aixecar l'esmentat Servei, que documenta les actuacions dutes a terme per la

Inspecció per tal d'esbrinar la veracitat de la denúncia formulada per la treballadora. En conseqüència, s'ha de considerar que la referida resolució descansa sobre una base provatòria suficient, de manera que procedeix confirmar íntegrament la sentència apel·lada.

D E C I S I O

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

-Desestimar el recurs d'apel·lació que formula el Sr. F.L.P. contra la sentència dictada per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles el 9 de desembre de 1994.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manen que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

NOTIFICACIO:

La present sentència ha estat notificada a les
parts compareixents.....
.....
.... mitjançant el lliurament d'una còpia certificada.

I llegida, la signen, fet del qual en dono fe,

La secretària,

M. Dolors Cervós Pifarré